

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI MỐT

KHÉO PHÌNH PHỜ THOÁT NẠN TAN THÂY

Đào Cốc lục tiên nôn oẹ không ngớt mà vẫn không nhin nói được.

Nhạc Bất Quần thấy những tay thủy thủ cũng nôn mửa hoài. Con thuyền ở giữa dòng sông hết lệch về mé tả lại xiêu sang mé hữu cực kỳ nguy hiểm. Lập tức tiên sinh nhảy vọt về đằng lái giữ cho thuyền bằng bặn lại rồi lái vào bờ mé nam.

Nội công tiên sinh thâm hậu, chỉ vận khí mấy lần là hết mửa.

Con thuyền từ từ áp mạn. Tiên sinh nhảy lại đằng mũi cầm neo sắt quăng lên bờ. Chiếc neo này nặng đến 200 cân. Ngày thường hai thủy thủ khiêng mới nhúc nhích.

Nhà đồ thấy Nhạc Bất Quần có dáng vẻ nhược thư sinh mà chẳng những nhắc bổng được neo sắt lên mà còn liệng ra xa mấy trượng thì không khỏi kinh ngạc lẽ lười. Nhưng hắn vừa thề lười lại ôm bụng nôn ra.

Mọi người tới tấp lên bờ quì xuống vệ sông để mức nước uống. Nước vừa uống vào lại nôn ra. Mấy lần như thế sau mới bớt dần.

Bờ sông này là một nơi hoang dã, trừ cỏ dại cát trắng không còn thứ gì nữa. Nhìn xa mấy dặm thấy nhà cửa như bát úp. Đúng là một tòa thị trấn.

Nhạc Bất Quần nói:

- Trong thuyền hãy còn chất độc, không thể ngồi lại được. Chúng ta hãy vào thị trấn kia rồi sẽ tính.

Đào Cán Tiên công Lệnh Hồ Xung, Đào Chi Tiên công Đào Thục Tiên đi trước. Nam nữ đệ tử Hoa Sơn chia nhau ra mà công Lao Đức Nặc, Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San, rồi cả đoàn người đi vào thị trấn.

Tới thị trấn Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên cùng tiến vào một phạn điểm đặt Lệnh Hồ Xung và Đào Thục Tiên xuống ghế, la âm lên:

- Lấy rượu! lấy thịt! Lấy cơm đem đây!

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn chợt thấy một người. Chàng không khỏi sửng sốt. Nguyên người này là một đạo nhân vừa bé nhỏ vừa thấp lùn. Chính là Dư Thượng Hải chương môn phái Thanh Thành.

Giả tử gặp lúc bình thời mà chàng gặp Dư Thượng Hải tất xảy cuộc tranh đấu. Nhưng lúc này chương môn phái Thanh Thành hiển nhiên đang bị bao vây trầm trọng. Lão ngồi bên một chiếc bàn nhỏ. Trên bàn có hồ rượu ba đĩa nhắm. Ngoài ra còn một thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ kiếm quang lấp lánh.

Bao vây chiếc bàn nhỏ này là bảy cái ghế dài. Mỗi cái có một người ngồi. Bọn này có nam có nữ, tướng mạo đều rất hung ác. Trên ghế đều có đặt binh khí. Bảy người bảy thứ khí giới hình thù rất lạ, chẳng có thứ nào là đao kiếm thông thường.

Bảy người lặng lẽ không ai nói gì, ngưng thần nhìn Dư Thượng Hải. Nhưng lão vẫn trấn tĩnh tinh thần. Tay trái nâng chung rượu vẫn không thấy run rẩy chút nào.

Đào Cán Tiên nói:

- Đạo nhân thấp lùn kia tuy trong lòng khiếp vía mà ngoài mặt làm bộ không sợ.

Đào Chi Tiên nói:

- Dĩ nhiên lão sợ là phải. Bảy người đánh một chẳng chột cũng què.

Đào Cán Tiên nói:

- Nếu y không sợ đã nâng chung rượu bằng tay phải chứ không bằng tay trái. Lão để rảnh tay phải đang chuẩn bị cầm kiếm.

Dư Thượng Hải hắng dạng một tiếng rồi đổi chung rượu cầm sang tay phải.

Đào Hoa Tiên nói:

- Lão nghe nhị ca nói vậy nên đổi tay nhưng không dám nhìn lại vẫn là sợ sệt. Lão không sợ nhị ca mà chỉ sợ sơ hở một chút bị bảy kẻ địch tấn công và sẽ bị chia làm tám mảnh.

Đào Diệp Tiên cười khanh khách nói:

- Đạo nhân đã thấp lùn bé nhỏ mà lại xé làm tám mảnh thì còn bé nhỏ đến đâu?

Lệnh Hồ Xung tuy có thù với Dư Thượng Hải nhưng thấy lão bị cường địch bao vây chàng không muốn thừa lúc người ta gặp bước nguy nan mà gia tăng sự hiểm nghèo. Chàng nói:

- Lục vị Đào huynh! Đạo trưởng đó là chương môn phái Thanh Thành.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Chương môn phái Thanh Thành thì sao? Lão có phải là bạn với công tử không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám với cao, lão không phải là bạn hữu gì với tại hạ cả.

Đào Căn Tiên nói:

- Nếu lão không phải là bạn của công tử thì càng dễ lắm. Chúng ta được một phen giỡn cợt.

Đào Diệp Tiên vỗ bàn la:

- Lấy rượu đây! Lấy nhắm đây! Lão gia vừa uống rượu vừa coi đạo nhân lùn bị xé thành tám mảnh.

Đào Thực Tiên nói:

- Ta đánh cuộc với ngươi. Nhất định lão bị xé thành chín mảnh chứ không phải là tám.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Đào Thực Tiên đáp:

- Ngươi hãy coi vị đầu đà kia có hai thanh hồ đầu đao. Một mình y đã chặt hai mảnh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị đừng nói nữa. Chúng ta đã không giúp bên nào vậy đừng làm cho Dư Quán chủ phải Thanh Thành phải phân tán tâm thần.

Đào cốc lục tiên không nói nữa chỉ cười hi hi giương mắt lên nhìn Dư Thượng Hải. Lệnh Hồ Xung để ý nhìn bảy người bao vây lão.

Chàng thấy một vị đầu đà tóc dài thông xuống bên vai. Đầu đội mũ chóp đồng lấp lánh có ánh sáng để chụp mái tóc lại. Bên mình lão đặt một cặp hồ đầu giới đao lưỡi cong hình bán nguyệt.

Bên cạnh đầu đà là một cụ già, ngoài 50 tuổi, đầu tóc đã hoa râm, mặt đầy vẻ tức tối. Cụ đặt cây thiết bổng ở bên mình.

Lệnh Hồ Xung ngó tiếp thì thấy một nhà sư mặc áo cà sa đỏ như máu trông lóa mắt. Bên cạnh nhà sư đặt một cái bát và một thanh cương bặt đúc bằng thép nguyên chất. Thanh cương bặt này sắc bén phi thường. Hiển nhiên là một thứ vũ khí rất lợi hại.

Đạo sĩ thân hình cao lớn. Cây bát giác lang nha trùy của y đặt trên ghế dài. Cây trùy này coi có vẻ rất trầm trọng.

Mé hữu đạo sĩ là một hán tử trung niên ngồi chồm hổm trên ghế dài. áo quần dơ dáy và rách rưới. Trên cổ hai con rắn xanh quấn lấy. Đầu rắn hình tam giác. Chúng không ngớt thè ngọn lưỡi dài lê thê ra rồi lại co vào. Hán tử không có thứ vũ khí nào khác xem chừng y dùng hai con rắn này để thắng địch.

Sau cùng còn hai người nữa một nam, một nữ. Người đàn ông dui bên mắt trái, người đàn bà dui bên mắt phải. Cái đó chưa phải điều kỳ dị, mà kỳ ở chỗ người đàn ông không có chân trái, người đàn bà thiếu chân phải.

Hai người này đều có một cây trượng để bên mình. Hai cây trượng của họ rất lớn hình thù giống nhau. Cây nào cũng bóng loáng, phát ra ánh vàng rực rỡ. Nếu đúc bằng vàng thật thì khá trầm trọng.

Người đàn ông và đàn bà này đều vào trạc ngoài bốn chục tuổi. Coi bọn họ yếu ớt tưởng chừng gió thổi bay mà họ dùng cây trượng vừa lớn vừa nặng như vậy mới thật thần là kỳ.

Bỗng thấy vị đầu đà đưa tay ra nắm chặt đôi đốc giới đao.

Gã khiêu hóa lấy con rắn xanh ở cổ xuống quấn vào cánh tay. Đầu rắn nhăm về phía Dư Thượng Hải.

Nhà sư tay trái cầm lấy thanh cương bặt.

Đạo sĩ giơ cây long nha trùy lên.

Mụ đàn bà luống tuổi cầm cây thiết bổng trong tay.

Xem chừng bọn này đang chuẩn bị đồng thời tấn công.

Dư Thượng Hải cười ha hả nói:

- Té ra bọn tà ma ngoại đạo chuyên ỷ vào số đông để thủ thắng, nhưng Dư Thượng Hải này cũng không sợ đâu.

Đột nhiên người đàn ông chợt mắt lên tiếng:

- Họ Dư kia! Bọn ta không muốn giết người đâu.

Người đàn bà chợt mắt cũng nói theo:

- Đúng thế! Hễ người chịu ngoan ngoãn đưa cuốn "Tịch Tà kiếm phổ" ra là chúng ta buông tha cho người rút lui một cách êm đẹp.

Bọn Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi nghe mục đột nhiên nhắc tới "Tịch Tà kiếm phổ" đều giật mình, không ai ngờ bọn bảy người vây đánh Dư Thượng Hải cũng chỉ vì muốn đòi hán lấy kiếm phổ.

Ba thầy trò đưa mắt nhìn nhau, tự hỏi:

- Chẳng lẽ pho "Tịch Tà kiếm phổ" đó lọt vào tay Dư Thượng Hải thiệt ư?

Mục đàn bà luống tuổi lên tiếng:

- Nhiều lời với lão lùn đó làm chi? Cứ giết hán đi rồi lục tìm trong người hán là xong.

Người đàn bà chợt mắt hỏi:

- Biết đâu hán chẳng cất giấu kiếm phổ vào một nơi nào bí mật? Giết hán rồi tìm không thấy há chẳng hỏng bét ư?

Mục luống tuổi đáp:

- Tìm không thấy thì tìm không thấy chứ việc gì mà hỏng bét?...

Mục nói ngọng nghịu, hồ đồ, nghe không rành mạch, vì răng mục rụng hết cả rồi.

Người đàn bà chợt mắt lại bảo Dư Thượng Hải:

Lão Dư kia! Ta khuyên lão nên đưa kiếm phổ ra là hơn. Kiếm phổ đó không phải của lão mà lọt vào tay lão đã lâu ngày. Bây giờ lão thuộc lòng hết rồi thì còn giữ khư khư làm chi.

Dư Thượng Hải không nói nửa lời. Hán biết bảy địch nhân này đều là những tay hung dữ, hiếu chiến. Bữa nay hán lâm vào tình trạng một sống một chết, liền ngưng tụ chân khí vào huyết đan điền để hết tinh thần vào việc đề phòng. Ba người kia nói gì hán cũng bỏ ngoài tai.

Nhà sư quát lên một tiếng thật to, nói lý lẽ mấy câu, chẳng ai hiểu lão nói gì.

Bỗng thấy lão đứng phắt dậy một tay cầm bát, một tay cầm bạt như muốn nhảy xổ vào Dư Thượng Hải. Giữa lúc ấy, ngoài cửa vang lên mấy tiếng cười khanh khách. Một người hớn hờ đi vào.

Người này mình mặc áo trường bào bằng lụa nhũn, đầu hói một nửa. Chòm râu đen nhánh. Người lão béo chùn béo chụt, sắc mặt hồng hào. Lão có vẻ ôn hòa dễ thân cận. Tay mặt lão cầm một cái tẩu hút thuốc bằng ngọc biếc, tay trái cầm cây quạt dài chừng một thước. Cách ăn mặc xa hoa của lão ra vẻ một nhà phú thương.

Lão bước chân vào phạm điểm nhìn thấy mọi người, đứng ngẩn ra một chút, lập tức ngừng tiếng cười.

Tiếp theo lão lại cười ha hả chấp tay nói:

- Hân hạnh! Thật là hân hạnh! Không ngờ bữa nay lại được gặp đủ mặt anh hùng hảo hán đương thời tụ hội cả ở đây. Thế là "Tam sinh hữu hạnh"!

Người đó giơ tay cao lên nhìn Dư Quán chủ từ núi Thanh Thành xuống đến Hà Nam? Tại hạ được nghe "Hạc lệ cửu tiên thần công" của quán chủ là một tuyệt kỹ võ lâm. Không chừng bữa nay sẽ được mở rộng tầm mắt.

Dư Thượng Hải để hết tâm thần vận thần công, nên y vào lão không biết mà nói gì lão cũng không hay.

Người đó nhìn cặp nam nữ chột mắt chấp tay cười hỏi:

- Đã lâu nay không được gặp Đồng Bách song kỳ. Mấy năm qua lại giang hồ chắc đã nhiều dịp đại phát tài.

Người đàn ông chột mắt tùm tùm cười đáp:

- Đâu có được phát tài như tôn giá.

Người đó lại cười ha hả ba tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ vào tay mặt qua tay trái chứ có gì đâu. Coi bề ngoài thì thấy đẹp đấy nhưng bề trong thực chẳng có gì.

Đào Chi Tiên không nhin được cất tiếng hỏi:

- Ngoại hiệu của tôn giá là gì?

Người đó nhìn Đào Chi Tiên "ồ" một tiếng ra chiều kinh dị.

Nguyên tướng mạo Đào cốc lục tiên rất kỳ dị, người đó lại không nhận ra lai lịch bọn này.

Tiếp theo y chấp tay lớn tiếng.

Chết chưa! Cả đại chưởng môn phái Hoa Sơn là quân tử kiếm Nhạc tiên sinh cùng Nhạc phu nhân cũng tới đây mà tại hạ không biết. Gần đây Nhạc tiên sinh đâm một nhát kiếm làm đui mắt 15 tên cường địch, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, chẳng ai là không phục sát đất.

Y nói bằng một giọng rất thân thiết tưởng chừng như chính mắt y đã trông thấy.

Nhạc Bất Quần chỉ hắng dạng một tiếng, không biết nói sao. Tiên sinh chưa quen biết người này bao giờ nên không tiện giải thích.

Người kia lại nói:

- Nếu biết sớm Dư Quán chủ cùng Nhạc tiên sinh tới thì tiểu đệ đã ra xa nghênh đón...

Đào Chi Tiên hỏi:

- Tên họ người là chi? Vì sao bề ngoài lại không có gì?

Người kia cười đáp:

- Tiểu đệ có cái ngoại hiệu rất khó nghe là "Hoạt bất lưu thủ". Người ta bảo tính tiểu đệ thích kết bạn. Vì bạn mà mất hết ngàn lạng vàng cũng không tiếc gì. Tuy kiếm được khá tiền thực, nhưng vàng bạc không dính tay.

Nhạc Bất Quần chợt nhớ ra liền nói:

- Té ra là "Hoạt bất lưu thủ" Du Tấn huynh. Tại hạ hâm mộ từ lâu.

Người đó chấp tay nói:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn mà cũng biết đến tiện danh thật hân hạnh cho Du mỗ.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Dường như Du bằng hữu còn có một ngoại hiệu khác thì phải?

Du Tấn đáp:

- Thiệt ư? Thế mà tiểu đệ không biết.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Du tẩm nê thu, Hoạt bất lưu thủ.

Chính là thanh âm mục luồng tuổi rưng hết răng.

Đào Hoa Tiên nói:

- Hồng rồi! hồng rồi! Con cá chạch đã là loài trơn tuột lại còn lấy dầu tẩm vào thì nắm lại làm sao được?

Du Tấn cười nói:

- Đó là các bạn giang hồ quá yêu, khen tiểu đệ khinh công tuyệt diệu nhanh như chạch lội nước. Thiệt ra tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ. Công phu có gì đáng kể đâu. Trương phu nhân, lão nhân gia vẫn mạnh giỏi chứ? Du mỗ có lời vấn an.

Mục kia là Trương phu nhân nguyền Du Tấn một cái rồi nói:

- Du Xoang Hoạt diệu! Thôi bước đi!

Du Tấn bụng dạ rất tốt, mục đuổi mà y không nổi giận chi hết, y nhìn gã khát cái nói:

- Song long thần khát Nghiêm huynh! Cặp thanh long của Nghiêm huynh chắc là một ngày một lạnh lẽo lắm rồi.

Gã khát cái tên gọi Nghiêm Tam Tinh, nguyên ngoại hiệu là Song xà ác khát, nhưng Du Tấn đổi là song long thần khát. Hai con rắn đổi thành hai con rồng, ác khát là thần khát.

Nghiêm Tam Nghinh vốn là tay hung hãn, nghe nói vậy bất giác lộ vẻ tươi cười.

Lão đầu đà râu dài là Cừu Tùng Niên, nhà sư pháp danh là Tây Bửu. Đạo sĩ đạo hiệu là Ngọc Linh cũng nói mấy câu theo đà.

Du Tấn nói cười hỉ hả làm cho tình trạng đang khẩn trương đã dịu lại nhiều.

Nhạc Bất Quần lẩm bẩm:

- Mình từng nghe ở Sơn động có lão "Du tằm nê thu" là một quái nhân khó mà tả hình dạng được. Té ra là người này.

Bỗng nghe Đào Diệp Tiên la lên:

- Du tằm nê thu! sao ngươi không tán dương sáu anh em võ công cao cường? Bản lãnh ghê gớm?

Du Tấn cười đáp:

- Cái đó... cái đó dĩ nhiên là đáng tán tụng lắm!...

Ngờ đâu Du Tấn chưa dứt lời. Hai chân hai tay y đã bị Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên nắm lấy rồi nhắc bổng người y lên.

Đào Cốc tứ tiên nhắc bổng người Du Tấn lên, nhưng chưa phát huy kinh lực xé ngay.

Du Tấn vội cất tiếng khen:

- Công phu giỏi tuyệt! bản lãnh ghê người! Võ công như thế này thì thiệt cổ kim hiếm có!

Người đời thường ưa phỉn nịnh. Đào Cốc lục tiên lại càng thích người ta tâng bốc mình. Chúng vừa nghe Du Tấn nịnh vài câu, liền không muốn xé xác y ra nữa.

Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên đồng thanh hỏi:

- Tại sao ngươi biết võ công thế này là cổ kim hiếm có?

Du Tấn đáp:

- Ngoại hiệu của tiểu đệ là "Hoạt bát lưu thủ". Tình thực mà nói thì trước nay chưa ai nắm được tiểu đệ. Thế mà bốn vị vừa thò tay đã bắt ngay được chân tay tiểu đệ không để trơn tuột mất. Vậy thủ pháp bốn vị ghê gớm đến trình độ tự cổ chí kim chưa từng nghe thấy. Từ nay tiểu đệ qua lại giang hồ tới đâu nhất định phải tuyên dương danh hiệu lục vị cao nhân tới đó, để người võ lâm ai ai cũng biết trên cõi đời này còn có những nhân vật phi thường như vậy.

Bọn Đào Căn Tiên sung sướng không bút nào tả xiết, liền buông y xuống ngay lập tức.

Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Cái tên "Hoạt bát lưu thủ" đã danh bất hư truyền. Nhưng bữa nay há chẳng để người ta gọi là "Trảo trứ tái phong" ư?

Du Tấn ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó là sáu vị cao nhân võ công đến trình độ siêu phàm, khiến người ta không khỏi đem lòng kính phục vô cùng. Có điều đáng tiếc là tiểu đệ kiến văn hẹp hòi, chưa biết danh hiệu của sáu vị tiền bối là gì?

Đào Căn Tiên đáp ngay:

- Anh em chúng ta sáu người gọi chung là Đào Cốc lục tiên y là Đào Cán Tiên ...

Lão đem tên hiệu cả sáu anh em giới thiệu với Du Tấn.

Du Tấn vỗ tay nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Chữ tiên này thích hợp với võ công của sáu vị hết chỗ nói. Nếu kỹ thuật không đến trình độ xuất quỷ nhập thần, siêu phàm nhập thánh thì làm gì có đủ tư cách xứng với chữ "tiên". Đúng lắm! Có thể danh mới hợp sự thực và đáng là Đào cốc lục tiên thì trời xanh đặt ra chữ "Tiên" để ai dùng?

Đào cốc lục tiên mừng quá đồng thanh nói:

- Các hạ quả là người có đầu óc, có mắt tinh đời, mà cũng là bậc hảo nhân bậc nhất nữa.

Trương phu nhân trừng mắt nhìn Dư Thượng Hải hỏi:

- Lão Dư kia! Lão có chịu giao pho "Tịch Tà kiếm phổ" đó ra không?

Dư Thượng Hải chỉ tăng gia vận khí, chứ không nói gì.

Du Tấn hỏi:

- Trời ơi! Các vị tranh nhau cái gì vậy? Tranh "Tịch Tà kiếm phổ" ư? Theo chỗ tiểu đệ biết thì pho kiếm phổ này không có ở trong tay quán chủ đâu.

Trương phu nhân hỏi:

- Theo chỗ người biết thì kiếm phổ đó ở trong tay ai?

Du Tấn đáp:

- Người này là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Tiểu đệ nói ra e làm cho các vị phải bở vía.

Đầu đà Cửu Tòng Niên lớn tiếng quát:

- Nói mau đi! Bằng người không biết thì bước ngay!

Du Tấn cười nói:

- Vị sư phó này sao mà nóng thế? Võ công tiểu đệ thì thường thôi nhưng về phần lượng tin tức lại tinh thông rất mực. Trên chốn giang hồ dù ai có điều gì bí mật đến đâu, cũng khó lòng qua khỏi Thiên lý nhãn và Thuận phong chỉ của tiểu đệ.

Bọn Đồng Bách song kỳ, Trương phu nhân đã biết y rồi. Y nói vậy là đúng sự thật. Y ưa dính vào việc của người ta chẳng chỗ nào không vào lọt. Trong võ lâm thiệt ra chẳng có mấy việc là y không biết. Bọn họ liền đồng thanh hỏi:

- Người đừng ba hoa nữa! Pho "Tịch Tà kiếm phổ" hiện ở trong tay ai?

Du Tấn cười hì hì đáp:

- Các vị đã biết ngoại hiệu tiểu đệ là "Hoạt bát lưu thủ". Tiền tài vào tay trái lại ra tay phải. Mấy bữa nay cùng túng muốn chết được. Các vị là đại tài chủ, một sợi lông còn lớn hơn cả bắp đùi tiểu đệ. Tiểu đệ lượng được tin tức này đâu phải chuyện dễ? Thật là cơ hội ngàn năm một thuở. Người ta thường nói: Gươm báu tặng người liệt sĩ, phấn hồng tặng khách má đào. Tin tức tuyệt hảo dĩ nhiên để tặng tài chủ. Tiểu đệ phải bán tin này mới được.

Trương phu nhân nói:

- Được lắm! Trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời, chúng ta hãy giết Dư Thượng Hải trước, rồi bức bách con cá chạnh họ Du kia phải xưng ra. Nào! động thủ đi!

Mụ vừa nói hai chữ "động thủ" ra khỏi cửa miệng đã nghe mấy tiếng choang choảng của mấy môn binh khí chạm nhau chát chúa.

Bọn Trương phu nhân bảy người đồng thời rời khỏi ghế ngồi vung khí giới cùng Dư Thượng Hải qua lại mấy chiêu.

Bảy người đánh một đòn rồi lùi ra ngay vãn vây Dư Thượng Hải vào giữa.

Bỗng thấy Tây Bảo hòa thượng và đầu đà Cừu Tùng Niên trên đùi đã chảy máu tươi.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI MỐT(TIẾP)

"TỊCH TÀ KIẾM PHỔ" LỘT VÀO TAY AI

Dư Thượng Hải đưa trường kiếm sang tay trái. Vai áo đạo bên hữu của hắn đã rách tan, không hiểu đã bị những ai đánh trúng.

Trương phu nhân lại hô:

- Xông vào đi!

Bảy người lại tiến vào tiến công. Khí giới đụng nhau chát chúa, vang lên một hồi. Bảy người lại lùi ra và vẫn giữ chặt vòng vây Dư Thượng Hải.

Bỗng thấy Trương phu nhân bị rách một đường dài từ đuôi mắt xuống đến cằm về nửa mặt bên trái.

Dư Thượng Hải bị trúng đao ở cánh tay bên tả, dường như do thanh Hổ đầu loan đao của đầu đà Cừu Tùng Niên chém phải. Tay trái hắn không cầm kiếm được nữa phải đưa sang tay mặt, nhưng bên vai hữu cũng bị thương rồi. Nếu bọn bảy người kia tấn công lần thứ ba nữa thì nhất định hắn bị loạn đao phân thân.

Ngọc Linh đạo nhân giơ cây lang nha trùy lên lớn tiếng:

- Dư quán chủ! Hai chúng ta cùng thuộc phái Thanh Thành, khuyên quán chủ nên đầu hàng đi là hơn.

Dư Thượng Hải háng dặng một tiếng, tay phải giơ trường kiếm lên, nhưng mới được nửa vờ, cánh tay đã kiệt lực lại rũ xuống.

Trương phu nhân coi bột mặt ra chiều suy nhược, mà người mụ lại rất hung hãn, mụ không thêm lau máu tươi trên mặt, giơ cây thiết bổng lên trở vào Dư Thượng Hải, giục:

- Lại...

Mụ định hô: "Lại xông vào đi!" song chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng quát:

- Khoan đã!

Một người rảo bước tiến vào vòng chiến đứng bên Dư Thượng Hải nói:

- Các vị lấy bảy chọi một chẳng là bất công lắm ư? Huống chi Dư tiền bối đã bảo "Tịch Tà kiếm phổ" không có ở trong tay y.

Người này chính là Lệnh Hồ Xung. Nhưng bọn Cừu Tùng Niên không quen biết anh chàng thiếu niên mặt mũi ốm o này.

Trương phu nhân trầm giọng hỏi:

- Người là ai? Muốn vào đây chịu chết với hần chăng?

Nguyên trước mặt mặt đã khó coi rồi. Từ lúc bị thương càng khiến cho người ta phải khùng khiếp.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải tại hạ muốn vào chịu chết với y, mà vì thấy chuyện bất bằng, nên đứng ra nói một lời công đạo. Các vị không nên đánh nhau nữa.

Cừu Tùng Niên nói:

- Giết luôn cả thằng lỏi này đi!

Ngọc Linh đạo nhân hỏi:

- Người là ai? Sao dám lớn mật can rở, cãi thay cho người?

Lệnh Hồ Xung thở dài đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung. Không phải cãi thay người....

Chàng chưa dứt lời thì bọn Đồng Bách song kỳ, song xà ác khát, Trương phu nhân đồng thanh la lên:

- Các hạ là... Lệnh Hồ công tử đấy ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ chỉ là một gã thiếu niên ở nơi sơn dã, hai chữ công tử khi nào dám nhận! Các vị có biết ông bạn của tại hạ chăng?

Bao nhiêu cao nhân kỳ sĩ trên đường đối với chàng tỏ vẻ tôn kính chịu đãi, đều nói vì chàng có ông bạn nào đó. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến võ óc mà không đoán ra được mình đã giao kết với nhân vật thần thông quảng đại nào và tự bao giờ. Chàng nghĩ bảy người kia nói vậy liền đoán ngay sở dĩ bọn họ nể mặt ông bạn thần kỳ kia mà đối với mình trân trọng như vậy.

Quả nhiên Ngọc Linh đạo nhân đặt ngay cây bát giác lang nha trùy xuống, cúi đầu kính cẩn đáp:

- Bọn tại hạ bảy người vừa được tin liền lên đường đi suốt ngày đêm để cố tìm được tôn giá. Bọn tại hạ đắc tội đã nhiều, xin công tử miễn trách.

Trương phu nhân cầm cây thiết bổng tự đập vào người nói:

- Bọn tại hạ không biết Dư quán chủ là bạn với công tử nên có điều ngang ngược. May mà lão chỉ bị thương xoàng.

Dư Thượng Hải hắng giọng. Tiếp theo thanh trường kiếm của hần rớt xuống đất đánh choang một tiếng.

Nguyên vai hấn bị cây bát lang nha trùy của Ngọc Linh đạo nhân đánh trúng một đòn rất nặng, xương bả vai bị nát một nửa. Thương thế khá trầm trọng. Hấn cố gắng chống chọi được một lúc. Sau không còn đủ sức cầm kiếm. Hấn thấy người đứng ra giải vây cho mình lại là Lệnh Hồ Xung thì không khỏi ngạc nhiên. Bản tính quật cường, hấn lên tiếng phủ nhận:

- Thành lời Lệnh Hồ Xung này không có bạn hữu gì với ta cả!

Song xá ác khách nói:

- Lệnh Hồ công tử không phải là bạn người cũng hay chứ sao? Chúng ta đang muốn giết người đây.

Tuy y nói vậy, nhưng thấy Lệnh Hồ Xung không muốn bọn chúng giết Du Thượng Hải, nên chưa sẵn vào động thủ.

Hoạt Bất Lưu thủ Du Tấn chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Tiểu đệ từ phương đông tới đây. Dọc đường nghe được rất nhiều bạn hữu giang hồ nhắc tới đại danh Lệnh Hồ công tử, trong lòng xiết bao ngưỡng mộ! Tiểu đệ còn được mấy chục vị bang chủ, giáo chủ, động chủ, đảo chủ muốn tương hội cùng công tử trên Ngũ Bá Cương, nên lật đặt đến coi cụ náo nhiệt này. Không ngờ mình hên vận lại được tiếp kiến công tử trước. Công tử cứ yên tâm, không lo ngại gì hết. Chuyến này lên Ngũ Bá cương, chẳng thiếu gì linh đan, diệu dược, không đủ cả trăm thì cũng đến chín mươi thứ. Cái bệnh nhỏ xíu của công tử phỏng có chi đáng kể? Có chi đáng lo? Ha ha! Hay tuyệt! Thật là hay tuyệt!

Lão đưa tay ra nắm tay Lệnh Hồ Xung mà lắc mà giật, ra chiều thân thiết lắm.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao lại có mấy chục vị giáo chủ, bang chủ, động chủ, đảo chủ cùng hàng trăm thứ linh đan, diệu dược gì gì? Tại hạ thật không sao hiểu được.

Du Tấn cười ha hả đáp:

- Lệnh Hồ công tử công tử bất tất phải quá lo xa. Nguyên nhân vụ này dù tiểu đệ lớn mật đến đâu cũng không dám buột miệng nói càn. Có điều công tử cứ yên tâm. Ha ha! Tiểu đệ có nói nhăng, công tử gia cũng đừng quở trách. Mấy lời của tiểu đệ mà lọt vào tai người khác thì dù Du mỗ có mấy đầu cũng không còn. Cái đầu trơn tuột như quả dưa cũng bị người ta nắm lại.

Trương phu nhân hỏi:

- Người đã bảo không dám nói nhăng sao còn nhắc tới vụ đó làm chi? Ngũ Bá Cương có động tĩnh gì thì Lệnh Hồ công tử tới nơi sẽ được thấy rõ. Ai bảo người nói ba hoa trước? Bây giờ ta hỏi : pho "Tịch Tà kiếm phổ" kia hiện ở tay ai?

Du Tấn cười hì hì chìa tay ra đáp:

- Cho Du mỗ một trăm lạng bạc, Du mỗ sẽ nói cho phu nhân hay.

Trương phu nhân hứ lên một tiếng rồi nói:

- Kiếp trước người chưa được nhìn thấy tiền bạc bao giờ hay sao mà hể động nói là nhắc đến tiền, tiền, tiền?

Người đàn ông chột mắt trong bọn Đổng Bách song kỳ móc trong bọc ra một đỉnh bạc liêng về phía Du Tấn nói:

Một trăm lạng bạc phỏng có là bao? Đây! người nói đi!

Đa tạ! Các vị qua đây Du mỗ nói cho mà nghe!

Người chột mắt hỏi:

- Tại sao lại phải ra ngoài ấy? Cứ ở trong này nói cho mọi người đều nghe được không?

Mọi người đồng thanh reo:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái đó có chi là bí mật?

Du Tấn lắc đầu đáp:

- Không được! Không được! Du mỗ đòi trăm lạng bạc tức là mỗi người phải một trăm lạng. Khi nào cái tin quan trọng như vậy mà chỉ bán lấy có một trăm lạng? Trên đời làm gì có của rẻ như thế được?

Người đàn ông chột mắt vẫy tay một cái. Bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, song xà ác khách, Tây Bảo tăng xúm cả lại vây quanh Du Tấn cũng như Dư Thượng Hải vừa rồi.

Trương phu nhân lạnh lùng nói:

- Thằng cha này ngoại hiệu là Hoạt bát lưu thủ, tay không chẳng thể đối phó với hắn, phải dùng binh khí mới được.

Ngọc Linh đạo nhân vung cây bát giác lang nha chùy lên đánh véo một tiếng nói:

- Phải đấy! Thử xem cái đầu hắn có "Hoạt bát lưu chùy" không?

Mọi người hết ngó những chiếc răng sói trên quả chùy vừa nhọn vừa sắc, lấp lánh có ánh sáng, lại ngó đến lớp da trắng trên người Du Tấn và cái đầu bóng mượt của hắn, không khỏi lo thay.

Du Tấn hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Vừa rồi công tử nói một câu mà giải vây được cho Dư quán chủ. Thế mà bây giờ Du mỗ gặp đại nạn công tử lại mất lấp tai ngơ như chẳng thấy gì. Công tử coi bên khinh bên trọng như vậy nghĩa là làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu các hạ không đem chuyện "Tịch Tà kiếm phổ" ở tay ai nói ra thì chính tại hạ cũng về phe với Trương phu nhân cùng quý vị đây.

Bọn Trương phu nhân cùng bảy người lớn tiếng hoan hô:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Mời Lệnh Hồ công tử ra tay đi!

Du Tấn thở dài nói:

- Được rồi! Tại hạ đành nói vậy. Các vị hãy đầu vào đấy bao vây tại hạ làm chi?

Trương phu nhân đáp:

- Đối với con chạch trơn không dính tay nên phải cẩn thận.

Du Tấn lại thở dài nói:

- Tự làm ra tội nghiệt không thể sống được là thế này đây! Sao Du Tấn này không chờ đến Ngũ Bá Cường hãy coi một vụ nào nhiệt mà lại vào đây chịu chết?

Trương phu nhân hỏi gạn:

- Người có nói hay không thì bảo?

Du Tấn đáp:

- Tại hạ nói chứ! Sao lại không nói? Chao ôi! Đông Phương giáo chủ hồi ơi! Lão nhân gia bao giờ mới đến cho? Bây giờ còn đứng đỉnh ngoài ấy làm chi?

Hai câu sau cùng thanh âm rất lớn. Đồng thời hần trợn mắt nhìn về phía tây ngoài diêm, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Mọi người nghe Du Tấn nói vậy cũng giật mình ngó theo về phía tây thì thấy trên đường phố có một người chậm chạp đi tới. Người này tay cầm một rổ rau, dường như người nhà quê đi chợ bán đồ. Làm gì có Đông Phương giáo chủ tức Đông Phương Bất Bại mà oai danh từng làm chấn động giang hồ.

Mọi người quay đầu lại nhìn chẳng thấy Du Tấn đâu nữa, thì ra hần chuồn mất rồi. Bây giờ mọi người mới ngã ngửa ra là mình mắc mẹo.

Trương phu nhân, Cừ Tùng Niên, Ngọc Linh đạo nhân đều ngoác miệng ra mà chửi bới. Mọi người biết rõ khinh công Du Tấn đã tuyệt diệu, người lại tinh khôn vô kể. Hần đã chạy thoát thì đừng hòng bắt lại được.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng:

- Té ra "Tịch Tà kiếm phổ" đã bị Du Tấn lấy được rồi. Thật không ngờ kiếm phổ lại vào tay y.

Mọi người đồng thanh hỏi:

Thật không? Kiếm phổ lọt vào tay Du Tấn rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cái đó dĩ nhiên ở trong tay y. Nếu không thì sao y lại kiên quyết không chịu nói thực mà phải bỏ trốn thực mạng.

Chàng nói câu này thanh âm rất lớn, nhưng đến câu sau cùng thì kiệt lực.

Bồng Du Tấn đứng ngoài cửa lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Sao công tử lại đổ oan cho tiểu đệ?

Đoạn y lại bước vào nhà. Bọn Trương phu nhân, Ngọc Linh đạo nhân cả mừng. Mọi người chuyển động thân hình lậ tức vây Du Tấn vào giữa.

Ngọc Linh đạo nhân cười nói:

- Thế là trúng kế Lệnh Hồ công tử rồi!

Du Tấn mặt buồn rười rượi đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Tin này đồn ra ngoài nói Du mỗ lấy được "Tịch Tà kiếm phổ" thì từ nay Du mỗ không được một ngày nào yên thân. Đồng đạo giang hồ không còn biết bao nhiêu người sẽ tìm kiếm Du mỗ để làm khó dễ. Dù Du mỗ có ba đầu sáu tay cũng không chống nổi. Lệnh Hồ công tử! Công tử chỉ nói một câu mà bắt được Hoạt bát lưu thủ trở lại.

Lệnh Hồ Xung tủm tỉm cười nghĩ thầm:

- Ta có tài giỏi gì đâu? Có điều chính mình cũng đã bị người ta ngờ oan rồi.

Chàng không tự chủ được đưa mắt nhìn Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San cũng đang ngó chàng. Mục quang hai bên chạm nhau, hai người cùng đỏ mặt vội nhìn ra chỗ khác.

Trương phu nhân đổi giọng hỏi:

- Du lão huynh! Vừa rồi lão huynh đem "Tịch Tà kiếm phổ" đi giấu kỹ một chỗ để chúng ta không tìm thấy được, phải chăng?

Du Tấn la lên:

- Trời ơi! Khổ quá! Trương phu nhân! Phải chăng phu nhân nói vậy là có ý khiến Du Tấn này chết cũng không đất mà chôn? Các vị thử nghĩ coi:

- Nếu Du mỗ mà lấy được "Tịch Tà kiếm phổ" thì nhất định sử kiếm pháp phải cao thâm, ít ra cũng ngang hàng với Dư quán chủ phái Thanh Thành. Khi nào Du mỗ lại không đeo kiếm, không sử kiếm, mà võ công cũng rất tầm thường.

Đào Cấn Tiên nói:

- Tuy người được "Tịch Tà kiếm phổ" nhưng chưa chắc đã có thì giờ học tập. Dù có học chẳng nữa vị tất đã hiểu thấu. Học hỏi rồi đến lúc sử kiếm chưa chắc đã tuyệt diệu. Người không đeo kiếm bên mình có khi vì đã bỏ kiếm rồi, có khi bị người cướp mất.

Đào Cấn Tiên nói:

Vả lại cây quạt trong tay người cũng có thể là một thanh đoản kiếm. Vừa rồi người trở một cái đó là một kiếm chiêu về "Tịch Tà kiếm phổ".

Đào Chi Tiên nói:

- Phải rồi! Các vị coi hấn cầm cây quạt trở chéo đi đúng là chiêu thứ 59 tên gọi là "Chỉ đả gian tà" trong "Tịch Tà kiếm pháp". Mũi kiếm trở vào ai tức là giết người đó.

Lúc này thì cây quạt của Du Tấn đang trở vào Cừu Tùng Niên

Lão đầu đà lỗ mãng vừa nghe nói không kịp suy nghĩ đã gầm lên một tiếng, vung cặp giới đao chém Du Tấn.

Du Tấn né mình đi la lên:

- Y nói đùa đấy! Trời ơi! Các hạ chớ cho là thật.

Bỗng nghe bốn tiếng choang choảng vang lên! Tả hữu song đao của Cừu Tùng Niên phóng ra hai chiêu đều bị cây quạt của Du Tấn gạt đi, cứ nghe tiếng quạt đụng đao cũng đủ biết cây quạt này đúc bằng thép nguyên chất.

Không ai ngờ con người Du Tấn béo tốt trắng trẻo như người chủ biết ăn vừa điểm xuống mà cặp hồ đầu đao của Cửu Tùng Niên đã bị hất ra ngoài mấy thước, càng thấy võ công hắn cao xa hơn lão đầu đà nhiều. Chỉ vì hắn bị 7 người bao vây nên không dám phản kích mà thôi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đó là chiêu "Ô qui phóng thí" chiêu thứ 32 trong "Tịch Tà kiếm pháp". Chiêu kiếm để gạt đao là "Giáp ngư phiên thân" tức chiêu thứ 25.

Mọi người đều cho là Đào cốc lục tiên thích ba hoa xích để không đúng sự thật.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Du tiên sinh! "Tịch Tà kiếm phổ" có phải đúng ở trong tay tiên sinh hay là ở trong tay ai?

Trương phu nhân và Ngọc Linh đạo nhân đồng thanh nói:

- Phải rồi! Nói mau! Kiếm phổ đó ở trong tay ai?

Du Tấn cười ha hả đáp:

- Sở dĩ tại hạ không nói là muốn bán tin này lấy thêm mấy ngàn lạng bạc nữa, nhưng các vị keo kiệt muốn mất ít tiền. Thôi được! Tại hạ cũng nói cho hay. Có điều nghe vào tai lại thêm buồn ruột. Kiếm phổ đó lọt vào tay một vị lão tiên bối địa vị cao trọng. Tại hạ nói ra tất làm các vị phải bở vía, e rằng có hối cũng không kịp nữa.

Trương phu nhân trầm giọng hỏi:

- Làm chi mà phải hối hận? Trừ cái chết là việc lớn, chẳng lẽ mới nghe câu "Tịch Tà kiếm phổ" ở trong tay ai là người ta đẩy xuống 18 tầng địa ngục chăng?

Du Tấn thở dài nói:

- Đẩy xuống 18 tầng địa ngục thì chưa chắc, chừng nghe thấy kiếm phổ ở tay người mà không làm gì được, há chẳng là một chuyện cực kỳ đau khổ ư? Nhân vật này có mối liên hệ sâu xa với Nhạc tiên sinh, chừng môn phái Hoa Sơn.

Mọi người nghe nói đều đưa mắt nhìn Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tùm tùm cười ngĩ bụng:

- Thử xem lão này còn nói trắng nói cuội gì nữa?

Du Tấn lại nói tiếp:

- "Tịch Tà kiếm phổ" vào tay người khác thì còn hy vọng mấy phần, nhưng tới tay vị này thì ... thì...

Mọi người ngừng thở lắng tai nghe xem lão nói "Tịch Tà kiếm phổ" về tay ai thì đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập lẫn với tiếng bánh xe lộc cộc từ đầu đường ruổi tới, cắt đứt câu chuyện của Du Tấn.

Ngọc Linh chân nhân giục:

- Nói mau! Ai lấy được kiếm phổ?

Du Tấn đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ muốn nói, sao các hạ nóng thế?

Bỗng nghe tiếng xe ngựa đến ngoài phạm điểm rồi đột nhiên dừng lại.

Một thanh âm khàn khàn cất lên hỏi:

- Lệnh Hồ công tử có trong đó không? Tệ bang đã sắp xe ngựa đến nghinh tiếp đại giá đây.

Lệnh Hồ Xung đang nóng nghe xem "Tịch Tà kiếm phổ" lọt vào tay ai để tẩy lòng ngờ vực của sư phụ, sư nương, sư đệ, sư muội đối với mình, nên không trả lời người bên ngoài, chàng tiếp tục giục Du Tấn:

- Có người đến rồi! Các hạ nói mau đi!

Du Tấn đáp:

- Công tử lượng thứ cho. Có người ngoài không tiện nói.

Bỗng lại nghe tiếng vó ngựa cấp bách hơn đang chạy ngoài đường phố. Bảy tám người cưỡi ngựa chạy như bay đến dừng lại trước cửa điểm. Một người thanh âm rất lớn cất lên:

- Huỳnh lão bang chúa! Phải chăng lão bang chúa đến đón Lệnh Hồ công tử?

Lão kia đáp:

- Đúng rồi! Tư Mã đảo chúa ở đâu tới?

Người thanh âm rất lớn hắng giọng một tiếng. Tiếp theo là tiếng bước chân trầm trọng, một người thân hình to lớn tiến vào điểm. Lão đầu đà tóc dài Cừ Tùng Niên, thân thể đã cao lớn, nhưng so với lão này còn kém xa.

Ngọc Linh chân nhân nói:

- Tư Mã đảo chúa! Đảo chúa cũng đến đây ư?

Tư Mã đảo chúa lại hắng giọng một cái, rồi lớn tiếng đáp:

- Xin mời Lệnh Hồ công tử lên Ngũ Bá Cương cùng quần hùng tương kiến.

Lệnh Hồ Xung chấp tay nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung. Không dám phiền đến đại giá Tư Mã đảo chúa.

Tư Mã đảo chúa nói:

- Tiểu nhân là Tư Mã Đại. Vì tiểu nhân từ lúc còn nhỏ người đã cao lớn nên gia phụ cho cái tên như vậy. Lệnh Hồ công tử cứ gọi thẳng tiểu nhân là Tư Mã Đại hay hơn. Nếu không thế thì kêu bằng A Đại cũng được, đừng gọi Tư Mã đảo chúa gì hết, A Đại này không dám nhận đâu.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không dám,.

Chàng giơ tay trở vào vợ chồng Nhạc Bất Quần giới thiệu:

- Hai vị này là sư phụ cùng sư nương tại hạ.

Tư Mã Đại chấp tay nói:

- Tiểu nhân ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Rồi gã quay sang lại nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tiểu nhân đến chậm, xin công tử tha lỗi.

Nguyên tên tuổi Nhạc Bất Quần lừng lẫy võ lâm, bắt buộc ai nghe thấy cũng đem lòng kính ngưỡng. Nếu gặp mặt đều chấn động tâm thần. Thế mà Tư Mã Đại cùng bọn Trương phu nhân, Cừu Tung Niên, Ngọc Linh chân nhân hết thảy đối với Lệnh Hồ Xung tỏ vẻ cực kỳ cung kính, còn đối với Nhạc Bất Quần lại thờ ơ lạt lẽo chẳng để ý gì. Họ có hỏi chẳng qua là vì nể mặt Lệnh Hồ Xung.

Nhạc Bất Quần đã làm chủ môn phái Hoa Sơn ngoài 20 năm được người giang hồ cực kỳ tôn kính, bọn này tuy đối với tiên sinh không có vẻ cừu địch, nhưng họ không ra chiều trọng vọng tức là bỉ mặt tiên sinh rồi. Trong lòng tiên sinh không khỏi bức, may mà Nhạc tiên sinh đã dày công phu hàm dưỡng, nét mặt vẫn thản nhiên không ra chiều phần hận.

Lúc này lão bang chủ họ Huỳnh đã tiến lại. Tuy lão tuổi ngoài tám chục chòm râu bạc chùng xuống trước ngực mà tinh thần hãy còn quắc thước. Lão nhìn Lệnh Hồ Xung vừa khom lưng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Bọn anh em tại hạ có nhiều người kiếm ăn quanh quẩn gần đây mà không biết sớm đến đón tiếp công tử, thật tội đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần nghe lão nói mấy câu bất giác chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng là lão?

© [HQD](#)